

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

DEEL I

'Opstanding'

Hoofdstuk I

~Eden was de enige gelijke. Gehuld in een stille mist, zou het vredige bergbos

Het was een perfect en ongerept paradijs geweest – zelfs een ongeschonden schepping. Luidruchtige vogels fladderden in een dicht bladerdak van groen, en de ochtendzon sijpelde door de boomtoppen en wierp gekleurde, schuine lichtstralen door de nevel. Zo nu en dan week de mist open voor een ronddwalend dier dat wortels en larven inspecteerde, om het dier vervolgens weer op te slokken en te worden wat het was geweest: een ononderbroken, doorschijnende muur. Een enkel blad dwarrelde loom door de zonnestrallen en verdween in het eerste blad sleepte zich voort, en daarna nog een. De vogels zwegen, het zonlicht dimde.

En zo begon het.

De mist begon op te kolken door vluchtende dieren, en bladeren, takjes en veren regenden neer.

De bomen kleurden rood toen zwermen felgekleurde vogels de lucht in vlogen. De bergen rommelden en de bomen zwaaiden heen en weer terwijl de aarde klonk als een aangeslagen gong. Op het hoogtepunt van dat onheilspellende geluid kwam een stormloop van afzichtelijke gevleugelde wezens over de bergkam. Sommigen, Cyclopen, torenden zo hoog als bomen. Anderen, chimera-achtig, waren niet groter dan een menselijk kind. Allen droegen gevechtskleding, hun vliezige vleugels fladderden in paniek, hun klauwen grepen zwaarden en schilden vast. Met duizenden tegelijk stroomde het leger van Engelen, Reuzen en Grotesken, de Grigori, Nephilim, Eljo, Gorgonen, Titanen en Cyclopen, als één geheel de berghelling af – een neerstortende lawine van verwoesting. Vooraan in de brullende vuurzee leidde een groep Engelen met pikzwarte ogen de dalende menigte de schaduwrijke vallei in, baande zich een weg langs de helling en drukte het bos plat. Geen enkel levend wezen bleef overeind in het kielzog van dat onheilige l. En net zo snel als het was gekomen, verdween de chaos weer.

Een nieuwe stilte daalde neer over het verwoeste landschap, even compleet als de verwoesting die sindsdien had plaatsgevonden. Eindelijk klonk de gong en de aarde begon te kreunen bij de doortocht van een tweede menigte. Over de berg kwam nu een nieuw legioen engelen, gekleed zoals de eerste horde, maar toch voldoende anders om als een geheel andere soort te worden beschouwd. Deze wezens leken meer op grote mannen en vrouwen dan op demonen. En hoewel hun ogen allebei zwart waren, waren ze meer geconcentreerd dan verontwaardigd.

De menigte wezens hield halt op de top van de berg en overzag de verwoesting beneden. De leidende engel, Michaël, draaide zich om en sprak met een stem als een koor van duizenden. 'Hier wordt een bedrog geweven – ze blijven!' Hij draaide zich om naar de schijnbaar verlaten helling beneden en brulde: 'Semjaza, je zult geen rust vinden! Maak je bezwering ongedaan!' "Cerberus! Araqiël!" Er kwam geen antwoord. "Laat je zien! In opdracht van de Troon!" brulde de Engel.

Nog twee legioenen engelen daalden uit de hemel neer, hun aantal overtrof bijna alle andere. De zon scheen vlak voor het licht te midden van Michaels legermacht. Dit waren de legermachten van Gabriël en Rafaël. Michael sprak hen toe en zei: "Semjaza en zijn legioenen bevinden zich beneden." Cerberus heeft ons ook verraden, omdat hij zich heeft aangesloten bij die van—" Plotseling veranderde een omgevallen boom in de engel Araqiël, die haar ware gedaante onthulde terwijl ze zich op Michaël stortte.

'Michael!' waarschuwde Raphael.

Michael draaide zich om en stootte zijn zwaard in één beweging de lucht in. Araqiël stortte zich erop, sloeg met haar zwaard naar hem en gilte het uit toen zijn kling haar doorboorde. Ze stortte op de grond en explodeerde in een woedende zwerm oplossende stofdeeltjes. "Semjaza!" riep Michael. "Jouw bedrog zal je niet vrijwaren van het oordeel." Hij

Hij stapte een open plek binnen. "Hier zal een andere poort zijn," riep Michaël uit, terwijl hij zijn zwaard in de grond stak. Opnieuw beefde de berg toen Michaël het schitterende zwaard terugtrok, waarna er bloed uit de gewonde aarde spoot.

Een gil klonk door de lucht, en wat eerst een rotsblok leek, veranderde in de struikelende figuur van Semjaza, die een gapende wond in zijn borst vasthield. "Cerberus!" riep hij. "Breek het zwaard! Sluit de wond!" Toen Semjaza viel, verbrak zijn betovering en veranderde het landschap. Waar eerst omgevallen bomen en rotsblokken in wanorde lagen, stond nu het legioen demonen tevoorschijn – duizenden van hen – gehurkt op de verwoeste berghelling. Meteen schoot een van hen omhoog langs de helling van de berg: een afschuwelijke engel met drie hondachtige koppen, knarsende tanden en de zwiepende staart van een slang – Cerberus. De wind stak op met stormkracht en de wolken trokken samen tot een snel donker wordende hemel.

"Ezechiël!" riep Semjaza. "De wolken! Breek het zwaard!" Semjaza rolde vervolgens een klein stukje, stierf en spatte uiteen in een stofwolk. Semjaza's leger stormde naar voren in de aanval. Cerberus volgde de berghelling op, richting Michael. Kalm trokken de drie legioenen boven op de berg zich terug, knielden neer en bogen hun hoofden. Een zwarte vortex daalde neer uit wervelende wolken en viel naar de aarde. De grond bewoog en een rots rees op uit de bloedende wond die Michaels zwaard had gemaakt. De vortex omhulde de ruwe steen en schuurde hem zwart, waarbij de steen in een woeste beweging vorm kreeg en werd gegraveerd. Uit de chaos ontstond een gepolijste rechthoek, waarvan de vijf zijden waren geëtst met honderden rijen ingewikkelde cirkelvormige en lineaire symbolen.

De opkomende monoliet veranderde de opmars van Cerberus in een complete nederlaag. Het aanvallende legioen keerde zich als één man om en stormde de berg af, de bloeddorst in hun zwarte ogen vervangen door angst, maar het was te laat. De poort was voltooid. De vluchtende Engelen vertraagden alsof de lucht stroperig was geworden, ze vertraagden en stopten zelfs terwijl ze probeerden te ontsnappen. De wervelwind zoog hen naar binnen en sleurde hen onverbiddeijk naar het hart ervan, totdat ieder van hen door de monoliet was opgeslokt. Toen de laatste verdwenen was, brandde het hart van de monoliet weg, waardoor er een gapend gat in het midden achterbleef. De vortex steeg op naar de hemel en de wolken vertraagden hun draaiing. In de stilte konden de Engelen het gesis horen van de stoom die opsteeg uit de nieuwgemaakte poort.

De gladde, zwarte monoliet was drie meter hoog, anderhalve meter breed en zestig centimeter diep, en elke zichtbare centimeter ervan was bedekt met verzen in de taal van engelen en van God zelf. Het glanzende, zwarte oppervlak van de monoliet was zo perfect glad als de beste spiegel, en het centrale gat had een onberispelijke vorm, een doorsnede van dertig centimeter en sneed dwars door de steen heen. Het stenen zegel was perfect.

De knielende engelen stonden op. Michaël wendde zich tot Gabriël. "De overgebleven wachters bevinden zich in de heuvels van Uhr." Gabriël streek zijn zwaard en beklom de berghelling. 'Gabriel,' riep Michael hem na.

Gabriël wierp een blik over zijn schouder zonder zijn pas te vertragen, terwijl Michaël eraan toevoegde: "Ze moeten met hun eigen zwaarden gedood worden – op bevel van de Troon." Gabriël knikte bevestigend, sprong op een grote steen en brulde over de hoofden van zijn legioen: "Naar de vallei van Uhr! Naar de laatste Grigori!" Gabriël stormde met zijn legioen vlak achter zich richting de westelijke horizon .

'En waar is Azazel naartoe gevlucht, Michael?' vroeg Rafaël met een stem die door velen werd gehoord. 'Hij is naar de woestijnbergen van Haradan gevlogen,' antwoordde Michael. 'Hij heeft gezworen...' een bondgenootschap met Lucifael. Azazel steunt haar aanspraak op de troon in ruil voor bescherming door haar grotere legermacht." Michael inspecteerde de sissende monoliet. De twee liepen rond het stenen zegel terwijl Michael vervolgde: "En Batarels vele legioenen vullen al snel haar gelederen." Michael stopte abrupt en wierp een blik op Raphael – een bezorgde frons volgde zijn gezicht. "Als ze zich verenigen, krijgt Lucifael het aantal dat ze nodig heeft. De Nephilim versterken eveneens haar gelederen; en ze verlangen bovenal naar de Troon ."

Raphael draaide zich om en brulde over zijn immense hemelse gelederen van zwaarden en vleugels: "Wij trekken ten strijde tegen Batarels legioenen en de overgebleven Nephilim-horden!" De helft van de engelen stormde de oostelijke hemel binnen en vormde een luchtformatie achter Raphael.

Michael gaf vervolgens de rest het bevel: "Stel je op voor aanvallen op Lucifaels nieuwe legioenen! Ze verwacht ons, maar de Troon wijst ons de weg! Zoals voorheen doden we eerst reuzen en aardse demonen. We trekken als één man op – aarzel niet!" Een wolk van witte vleugels en glinsterende bepantsering explodeerde achter Michael in de lucht en verbrak het staande zegel.

En zo bleef het zegel bijna zeshonderd eeuwen lang staan, allang verborgen door de elementen en de tijd, bedekt met stof, en vervolgens met lagen aarde en gesteente. Ingebed in het Aziatische continent lag het sluimerend, terwijl de decennia elkaar achtervolgden als parende Chinese eendagsvliegen.

Met de val van de Wachters en de Grigori, de engelen die over de aardse zaken waakten , bleef alleen de mens over om de goede aarde te besturen. En dat deed hij vele generaties lang. Toen de mens, terwijl hij in zijn tuinen werkte, toevallig de begraven poort ontdekte. Omdat hij dit wist... Omdat het van goddelijke oorsprong was, maakte Hij een einde aan de eeuwen en verborg het, door er een tempel bovenop te bouwen. Nog een half millennium lang hield Hij het artefact geheim, aanbad het en Hij wijdde zijn leven eraan, tot de dag aanbrak waarop hij wijs genoeg was geworden om het zegel te openen, maar nog steeds dwaas genoeg was om het te proberen.

~*~

Centraal-China ~ juni 1331

Honderden duiven zaten op het enorme dak van een sierlijke Chinese tempel, kakelend en pikkend naar elkaar terwijl ze probeerden een plekje te bemachtigen op de schaarse richel. En opnieuw fladderde een enkele vogel vanaf de dichtbevolkte heuvelrug, cirkelde wijd en voegde zich weer bij de groep. De menigte verdween in de massa. Onder de richel hadden tientallen jaren duivenuitwerpselen de stenen oppervlakken grijs en wit gekleurd. Stenen beelden, geplaatst op gelijkmatig verdeelde platforms, staken uit de duivenplank. Elk beeldde een grotesk stenen beest af, een meter hoog met vliesachtige, vleermuisachtige vleugels.

Sommige van deze stenen beesten waren draakachtig, andere deels mens en deels beest, en weer andere waren humanoïde maar primitief van uiterlijk. Sommige zaten gehurkt met gespreide vleugels, andere met ingetrokken en gevouwen vleugels, en er bestonden diverse combinaties van beide. De details van de beelden en hun willekeurige houding waren zo levensecht dat ze wel echt hadden kunnen zijn. Het waren levende wezens, versteend in steen. Ze strekken zich in alle richtingen uit en bedekken de hele bovenkant van de tempel.

De tempel zelf was opvallend oud en bestond uit onregelmatige stenen platen die duizend jaar eerder waren uitgehouwen. Verweerde gravures van vliegende demonen bedekten de buitenmuren van het bouwwerk, waarvan de meest voorkomende een icoon was van een draak met gespreide vleugels, volledig omsloten door drie cirkels die een gemeenschappelijk middelpunt deelden. Drie boogvormige ingangen flankeerden de tempelgevel, waarbij de middelste boog hoger was dan de bogen aan weerszijden. Drie acht voet hoge stenen beelden van gevleugelde leeuwachtige beesten bewaakten de linkerkant van elk van de bogen, en boven elk van de drie bogen was een duidelijke Chinese inscriptie gegraveerd. Van rechts naar links gelezen, luidde de volledige tekst: *'Tempel van de Vliegende Draak'*.

De tempel was omgeven door keurig aangelegde tuinen, terwijl gebogen teakhouten bruggen heen en weer bogen. Aan de overkant van een kronkelend beekje. Voorbij de bonsaibomen en rotsblokken van de binnentuin maakten boomgaarden met fruit- en notenbomen en kleine bosjes loofbomen plaats voor wildere bergbossen. Aan de rand van die aangelegde tuinen en ongetemde bossen zat een Chinese lijster in een oude, inheemse ginkgoboom, die de lucht vulde met rustgevende tonen, terwijl het ochtendzonlicht door de bladeren op de paden en vijvers viel.

Een rij in zwart geklede monniken kronkelde uit het bos en bewoog zich plechtig over de stenen.

Een pad leidde naar het gebouw. Ze dreven als mist over het pad, met gebogen hoofden en de handen voor zich gevouwen. Ze liepen doodstil de tempel binnen. Binnen brandden talloze kaarsen op elk horizontaal oppervlak, en de zoete rook van wierook kringelde op uit geperforeerde houders. Kaarsen en wierook samen gaven de atmosfeer binnen de tempelmuren een dikke laag spiritualiteit. De in zijde gehulde monniken bewogen zich door drie opeenvolgende kamers, elke kamer groter dan de vorige. De laatste van deze was enorm en het holle plafond reikte hoog boven de priesters uit. Gravures van vliegende beesten. De koepel van het plafond was omringd door talloze kruisende lijnen en inscripties. Het gebogen oppervlak leek op een gedetailleerde astrologische kaart van de hemel.

In het midden van de kamer was een perfect symmetrisch rond gat in de gepolijste vloer uitgehouwen. De kuil was groot, bijna vier meter diep. Net als de vloer van de tempel was de cilindrische wand van het gat glad en gepolijst, en in het midden van het gat, vier meter onder de tempelvloer, stond het stenen zegel. Zelfs na zestigduizend jaar stond de Poortsteen er nog steeds onberispelijk en ongeschonden bij, zoals op de dag dat hij de Wachters en een groot deel van de hemel had verzwolgen.

Vier uitgemergelde priesters zaten aan de rand van de put, met hun benen opgetrokken en hun gewaden van hun schouders getrokken, waardoor hun smalle borsten en dunne armen zichtbaar waren. Hun aftandse toestand getuigde van lange periodes van vasten. Zweet glinsterde op hun gespannen nekken en benige ribben, en hun ogen brandden in de diepte van hun ingezonken oogkassen terwijl ze daar als standbeelden zaten. Diep in meditatie. De processie van monniken omsingelde de vier priesters en ging vervolgens schouder aan schouder zitten om een dichte muur rond de priesters en de put te vormen. Naarmate er meer monniken arriveerden, vormden ze een tweede cirkel, en vervolgens een derde, totdat drie concentrische ringen van mediterende heiligen de ruimte vulden. In de diepe stilte galmde het af en toe flikkeren van brandende kaarsen zachtjes door de koepel, als het geluid van donder in de verte.

Al snel kwamen er nog drie priesters het gebied binnen. Twee droegen grote kaarsen en de derde liep ertussenin, gekleed in gewaden zo rood als vers bloed. Hij droeg een oud, opgerold perkament in zijn handen. De drie priesters stopten buiten de kring van monniken, en de priester in het rood rolde de rol uit, waardoor kolommen met Chinese tekens zichtbaar werden. Het perkament bevatte vertalingen van de verzen die in de oppervlakken van de Poortsteen waren gegraveerd.

Buiten de tempel, op het tempel terrein, was het enige geluid het kabbelen van de rustige beek. De lijster vloog plotseling op en achtervolgde een bij tussen de bloemen in de tuin. Toen de snavel van de zangvogel de bij uit de lucht greep, klonk er een explosie, en onmiddellijk

De koepel van de tempel verbrijzelde, waardoor steenscherven honderden meters de lucht in werden geslingerd. De schokgolf was zo hevig dat de dichtstbijzijnde bomen al hun bladeren verloren en fragmenten van graniet en menselijke botten in hun verschroeide stammen terecht kwamen. Enorme brokken steen stortten neer in de tuin, braken takken af en vormden kraters in de grond. De keurig geharkte aarde. Opstuiwend stof en as raasden over het terrein en rolden de hele bergheiling af als een kolkende pyroclastische vloedgolf.

Wat er nog over was van de tempel gloeide van de intense hitte, waardoor de overgebleven stenen barstten. En toch bleef de temperatuur stijgen, totdat de wanden van de gladde kuil in het epicentrum van de tempel vloeibaar werden als sijpelend sap. De verschroeide bomen rondom de tempel vlogen in brand. De onbeschadigde poortsteen stak boven het midden van de krater uit. Het gat in het hart van de steen werd dik en ondoorzichtig met een galachtige zwarte mist, die begon te kolken en Rook, die uit de Gatestone opklom als een stroperige, bijtende wolk, zo dicht als zwavelgassen .

De wolk steeg op uit de krater en bleef laag bij de grond hangen terwijl hij onder de lichtere aslaag dreef. Hij loste niet op, maar bleef als één kolkende massa bijeen, een ware ravage aanrichtend. Het groen van de tuin bleef achter. Toen, in een ongeschonden open plek, stopte het en woelde het even ter plekke, alvorens in zichzelf in te storten en in het midden samen te smelten. Lichtbogen, die leken op een onweersbui in een diepe cumuluswolk, flitsten erdoorheen, terwijl diep in de massa een vorm gestalte aannam. Eerst een schaduw, evolueerde het tot een vorm met dichtheid en structuur, en uiteindelijk tot huidtinten. De wolk werd dunner en onthulde een naakte vrouw met uitgestrekte, vliesachtige vleugels. Haar haar, tot aan haar middel, was zwart als ebbenhout en fijn als zijdedraad . Haar ogen en nagels waren even zwart en glinsterend als het gezicht van de Poortsteen, wat sterk contrasteerde met haar bijna doorschijnende huid, zo bleek als de Dood. Haar Engelachtige Haar schoonheid was ongeëvenaard, zelfs door Eva zelf. Ze was de onheilige *Lucifael*, de *Draak*, de verleidelijke *Lilith*, de stralende *Morgenster*, de oeroude *Heylel* en de *Moeder Succubus van de Hel* – duizenden en duizenden namen die door de eeuwen heen zijn doorgegeven. De gematerialiseerde geest van Lucifael spuwde met de stem van vele vrouwen: "Eén! Twee blijven over," zuchtte ze, terwijl ze de verwoesting aandachtig overzag.

Om haar heen onthulde de verdwijnende mist het landschap van een nachtmerrie. Het tempelsterrein was een rokende, met lijken bezaaide ruïne. Een veld van zwarte omringde de gloeiende overblijfselen van de tempel, en de buitentuinen lagen plat en verschroeid, stervend van de dorst. Stoom steeg op uit de beek, die nu zelf zwart was van roet en verkoolde resten. De bonsaiboompjes knetterden, brandden en vielen af en toe een of meerdere tot as en sintels neer waar ze hadden gestond.

Lucifael stapte naar voren en raapte een dode duif van de grond. Ze aaide de vogel terwijl Een zorgzaam mens. "Nog niet, mijn liefste," fluisterde ze. "Kom." Het vogeltje schrok op, zijn kop wiebelde alsof zijn nek gebroken was. Ze aaide het. "Inderdaad. Kom terug, kleintje." "Eén." Zijn ogen gingen langzaam open en keken haar recht in de ogen. Het fladderde en ze greep hem bij zijn nek. Ze bracht de vogel naar haar gezicht, haalde diep adem en blies een dikke, zwavelachtige wolk uit over de spartelende vogel. Zijn veren gloeiden geel.

In de ranzige rookpluim lagen de kiemen van vernietiging voor vrijwel al het leven op aarde, want ze droeg een dodelijke kiem die zo weerzinwekkend was dat ze Azië en uiteindelijk een groot deel van Europa kon aantasten. De kiem was *Yersenia Pestis* – het instrument van de *Zwarte Dood*. Lucifael grijnsde en instrueerde de vogel: "Luister naar mij, kleintje. Breng mijn woord over aan de mensen: dat ik spoedig zal komen om terug te eisen wat van mij is." Ze wierp de duif de lucht in. Het cirkelde rond en vloog naar het zuiden, terwijl Lucifael uiteenspatte in een wolk van rollende as, die vervolgens de gedaante van een raaf aannam. Het rokerige gelaat scheurde over het terrein en dook door het gat in de Poortsteen.

De duif cirkelde onhandig en onregelmatig door de lucht langs de berghelling en vervolgens de vlakte op. Zijn schaduw streelde de rieten daken van een kleine nederzetting, vloog over een veld en door een dicht bos. Uiteindelijk vond de vogel zijn weg naar de Het hart van een dichtbevolkt dorp. Het kreeg een aanval en stortte naar beneden, waarbij het zich tegen de houten wand van een gebouw verpletterde en vervolgens achter een viskraam op de drukke dorpsmarkt tot stilstand kwam. Toen de avond viel en de markt leegliep, was er niemand meer te bekennen. Ze merkten de dode vogel op, en in de invallende duisternis bleef er niemand achter om het ziekelijke, bleke licht te zien dat uit het karkas begon te stralen.

De duif verstijfde en werd koud, maar haar veren glansden nog steeds met een ongezonde gele gloed. Bij het eerste licht stuitte een paar zwarte ratten op het lijk. Een van de ratten snuffelde De ene staarde naar het gapende oog, de andere aan de achterkant, en beiden, die het karkas vers vonden, vielen het aan. Maar voordat ze klaar waren met dit gruwelijke feestmaal, kwam er een man naar de viskraam, wuifde de groene vliegen weg en smeed een zware vis met melkwitte ogen op de ruwe planken van de kraam. De ratten renden weg, besmet met de ziekte die in het vlees van de vogel zat.

De ratten waren behendige aaseters, maar nog efficiënter waren de parasieten die zich ongemerkt tegoed deden aan de knaagdieren. De bacterie die met de tempelduif naar de markt was gekomen, vermenigvuldigde zich in de lichamen van de ratten, waardoor ze een levende stoofpot en een dodelijke brouwsel werden voor de vlooiën die hen besmetten. Hoewel de vlooiën zelf niet erg werden aangetast door de bacteriën, vraten ze zich vol met besmet rattenbloed, dat ze prompt opaten.

Het werd uitgebraakt in de lichamen van volgende gastheren terwijl ze zich voorbereidden op de volgende maaltijd. In de twee weken nadat de duif als manna in het hol van de ratten was gevallen, verspreidden vlooien de ziektekiem naar elke rat in het dorp.

De ratten begonnen te sterven, waardoor de vlooien op zoek moesten naar gezonder voedsel. Ook de ziekte zocht een nieuwe broedplaats toen ze de knaagdierenpopulatie decimeerde, en verspreidde zich via de magen van miljarden vlooien naar een nieuwe gastheer: de mens.

Op deze mooie, zonnige ochtend inspecteerde een jong Chinees meisje de bundels zwarte gember die op een groentestalletje lagen, een paar meter van de plek waar de vervloekte duif was geland. Het meisje wees naar een klein bundeltje en vroeg de oude vrouw die de kraam runde wat ze ervoor wilde hebben. De vrouw zwaaide met zeven vingers voor haar tandeloze glimlach. Het meisje grijnsde en accepteerde: 'Het was een eerlijke prijs.' De vrouw pakte de munten van het meisje aan en hield het bundeltje wortels omhoog, maar op dat moment gilte haar jonge klant en sprong weg van de kraam. 'Een rat!' riep ze uit, haar vriendelijke gelaatstrekken vertrokken van afschuw. 'Hij rende over... mijn voet.'

De vrouw lachte en wuifde nonchalant met haar hand in de lucht. "Het zijn maar onschuldige beestjes," zei ze grijnzend. "Ze zijn brutaal geworden nu er zoveel voedsel rondslingert, bijna als huisdieren."

Het meisje reikte naar haar aankoop om die aan te nemen, in de hoop nu eindelijk bij de oude heks weg te zijn. en haar 'huisdieren'. Ze voelde een stekende pijn aan haar enkel, deinsde opnieuw terug voor de verkoper en tilde de zoom van haar lange rok op om een blote voet te laten zien. Ze boog zich voorover om de voet beter te bekijken en fronste haar wenkbrauwen. Daarbij viel haar brede strohoed op de grond, waar een voorbijlopende koopman erop trapte. De oude vrouw barstte in lachen uit; ze leek zelfs de meest alledaagse tegenslag te kunnen vermaken. De scherpe blik van het meisje vergrootte de vrolijkheid van de vrouw alleen maar.

'Als iedereen zo ongelukkig was als jij, zouden we voor zonsopgang allemaal dood zijn,' giechelde ze. Het meisje, dat de humor in deze sombere filosofie niet inzag, pakte haar hoed en zette hem weer op haar hoofd. De oude vrouw lachte spottend na toen ze wegliep en in de menigte verdween met een bosje gember, een vuile hoed en een vlooienbeet.

De hap – hoe klein ook – bleek groot genoeg om bijna de helft van de toen bekende wereld te verzwelgen.

Binnen enkele dagen raasde de daaropvolgende ziekte-uitbraak als een tsunami door het Chinese dorp. De kinderen, die het dichtst bij de aarde en de dieren en insecten die eroverheen kropen stonden, waren de eersten die ziek werden en stierven. De sterftcijfers als gevolg van de infectie waren extreem hoog.

ijzig koud, oplopend tot bijna 75 procent. De milde winter bood ideale omstandigheden voor de verspreiding van de ziekte, en het komende warmere weer zou nog verwoestender zijn voor de mens en een vruchtbare voedingsbodem voor de bacteriën. Hoewel de hel geen bron van vreugde is, huppelde Lucifael op dat moment van tragische menselijke besmetting. De mens was rijp. De warme omstandigheden waren ideaal voor de Dood om een overvloedige oogst binnen te halen. De Dood stond altijd paraat, zwaaiend met een geslepen en glimmende zeis als een doorgewinterde knecht, klaar om de overvloed te oogsten.

Degenen die met de pest besmet raakten, stierven abrupt, omdat de bacterie hun immuunsysteem volledig aantastte. De ziekte tastte de lymfeklieren aan tot ze scheurden, waardoor ze onbruikbaar werden. Het lichaam van het slachtoffer had nauwelijks tijd om zich te verdedigen voordat het volledig bezweek. Onder de huid van de slachtoffers vormde zich een dikke laag zwart bloed, en de geïnfecteerde lichaamsvloeistoffen – bloed, zweet en uitwerpselen – verspreidden een afschuwelijke stank.

De builenpest was een van de sluwste plannen van de hel. De adem van Lucifael was verraderlijk en haar verlangen was de volledige vernietiging van haar tegenstanders. De pest was dan ook een chemische gedaanteverwisselaar: wat ze in de ene vorm niet bereikte, bereikte ze in een andere. De ziekte veranderde en een tweede golf van infectie danste zich een weg door het menselijk leven, en vervolgens een derde golf. De longpest infecteerde de longen van de slachtoffers en vermenigvuldigde zich daar zo snel dat de borstholte van het ongelukkige slachtoffer binnen enkele dagen na de infectie opzwol en zich vulde met bloed. Hoewel sommigen de builenpest overleefden, maakte de longpest geen genade. Erger nog, de infectie werd gemakkelijk overgedragen door hoesten of niezen – de dood hing in de lucht.

De derde infectievorm bleek de dodelijkste van allemaal. De septische pest tastte het bloed aan en vulde elk deeltje lichaamsweefsel met de razendsnel vermenigvuldigende bacterie. Slachtoffers stierven binnen enkele uren, hun inwendige organen vloeiden letterlijk vloeibaar in plassen zeer besmettelijk bloed. Net als de longvariant van de pest was de septische infectie vrijwel honderd procent dodelijk.

De pest verspreidde zich razendsnel vanuit de bron en overspoelde het platteland. Driekwart van alle omliggende dorpen en steden die nu aan de pest waren blootgesteld, werden binnen enkele dagen verwoest. In de weken die volgden lagen honderdduizenden besmette doden verspreid over open velden, omdat maar weinigen hen durfden te begraven uit angst voor besmetting. De vliegenpopulatie nam enorm toe; de rottende lijken vormden ideale broedplaatsen voor hun larven. In de meer ontwikkelde gebieden van het land was de stank van zwartgeblakerde, opgezwollen lijken zo sterk dat de geur van een dood dorp tot bijna zestien kilometer verderop in de windrichting te ruiken was. Een massale migratie begon toen tienduizenden mensen hun toevlucht zochten in afgelegen, onbewoonde gebieden.

Zelfs tijdens hun panische vlucht vermeden de reizigers de gebaande paden, die bezaaid waren met de rottende resten van mensen, soms complete dorpen. Landweggetjes waren vaak geblokkeerd door met vliegen besmette karren, nog steeds gespannen door dode paarden. Dood en verval waren alomtegenwoordig. De pest heerste en de mensen waren er slaaf van. De Grote Pest eiste in zestien zware jaren meer dan vijfendertig miljoen Chinese levens, en was nog steeds niet verzadigd. De pest rukte stilletjes op naar Mesopotamië en Klein-Azië, waar ze net als China een ravage aanrichtte en als een wraakzuchtige, plunderende horde over hele continenten raasde.

De ziekte verspreidde zich door alle aderen van de Aziatische beschaving, via handelsroutes die dwars door Mongolië liepen. De Zijderoute, een eeuwenoude karavaanroute die goederen uit het Oosten naar de Middellandse Zee vervoerde, voerde nu de door de Dood aangewezen dienstmaagd naar Europa. De Dood hing als een smerige bries over het land en besmette de lucht met de ranzige geur van verrotting. De onheilige stank was zo doordringend dat zelfs de hemel erdoor verdoofd raakte. Zo gebeurde het, zoals gruwelijke gebeurtenissen in de geschiedenis nu eenmaal doen, dat de boodschap van Lucifael over de landen weerklonk: ze zou spoedig haar eigen land terugkrijgen.

[Einde hoofdstuk 1]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~